

אל תסתכני במחשבות

מבחר שירה איראנית

מפרסית: אורלי נוי

נדמה לי שלא יהיה זה מופרך לומר כי מבין כל ענפי היצירה שעיצבו את זהותה התרבותית של איראן במשך אלפי שנים, לשירה שמור מקום מיוחד של כבוד. כמעט בכל שיחה שמתנהלת בפרסית, בשלב כלשהו ישתמש אחד הצדדים בציטוט של מי מגדולי המשוררים – חאפז, סעדי, רומי, חיאם, באבא טאהר ועוד – כדי לחדד את כוונתו. נער מתבגר איראני מסוגל לצטט את המשורר בן המאה השלוש-עשרה סעדי בטבעיות שבה בתי מצטטת את ג'סטין ביבר. איראני שעומד בפני החלטה קשה, סביר שיפתח בדיוואן של המשורר הגדול חאפז כדי להיוועץ או לקבל אות לגבי העתיד לקרות.

אבל מקומה של השירה בתרבות הפרסית איננו מוגבל לקלאסיקה הגדולה של העבר; השירה ממשיכה עד היום להיות הלב הפועם של הזהות הפרסית, מתעדכנת ורלוונטית כתמיד. אחד הדברים שמדהימים אותי בכל פעם מחדש הוא מספר המשוררים הפוליטיים שמלווים את המאבקים של החברה האיראנית בעשורים האחרונים ומשלמים מחיר יקר על כתיבתם, נכלאים ואפילו מוצאים להורג בגלל שירתם.

מאז פרץ נימא' יושיג' (שם העט של עלי אספנדיארי, מי שנחשב לאבי השירה הפרסית המודרנית, 1895-1960) את מגבלות החריזה והמשקל הקפדניים בשירה הפרסית והרחיב את אורך השורות בשיר בהתאם לאורכם של רעיון או של מחשבה, הוא סלל את הדרך למשוררות ומשוררים רבים שניצלו את מרחב התמרון הפואטי החדש שניתן להם כדי לכתוב שירה אישית מאוד ופוליטית מאוד, במשמעה הרחב של המילה.

מבין המשוררות והמשוררים שמשיריהם מתפרסמים במבחר זה, ממשיכו המובהק ביותר של יושיג' הוא אחמד שאמלו (1925-2000), משורר, סופר, מחזאי ומתרגם מרקסיסט, ממתנגדי השאה לפני המהפכה. ספריו של שאמלו נאסרו לפרסום לפרקים הן תחת שלטון השאה הן על ידי הרפובליקה האסלאמית, אך הדבר לא ערער את מעמדו כמשורר המשפיע בקרב בני דורו. עוד משורר בן דורו של שאמלו, שאחד משיריו כלול במבחר הנוכחי, הוא נאדר נאדר פור (1929-2000), שהיה ממקימי אגודת המשוררים האיראנית ומהפעילים המרכזיים בה במשך שנים רבות.

פרוע' פרוחזאד היא לבטח המשוררת החשובה והפופולארית ביותר בשירה הפרסית של המאה העשרים. עד למותה הטראגי בתאונת דרכים בגיל 32 בשנת 67' הספיקה פרוחזאד לפרסם קורפוס מרשים של שירה חתרנית, ארוטית ושוברת מוסכמות, ולהפוך לאייקון תרבותי לא רק בזכות שיריה הנועזים אלא גם, בין היתר, בזכות רומן גלוי שניהלה לאחר גירושיה עם הקולנוען אברהים גולסתאן. גם ספריה נאסרו לפרסום באיראן לאחר המהפכה האסלאמית למשך יותר מעשור.

מוחמד־רְזָא עֲאֵלִי־פִיאם, הידוע בכינויו "הָאֵלוֹ" (פתי, תמים), הוא מהסטיריקנים החשובים הפועלים כיום באיראן, ומהביקורתיים שבהם. כמה שירים מושחזים במיוחד שכתב נגד השלטון, ש"הָאֵלוֹ" התעקש לקרוא באירועי שירה פומביים, שילחו אותו לפחות פעמיים (ככל הידוע לי) אל בית הסוהר.

גם מְהֵדִי מוּסוּוִי, מהנועזים יותר (ובאופן אישי האהוב עלי ביותר) מקרב המשוררים הצעירים באיראן כיום, ביקר יותר מפעם אחת בכלא בגין כתיבתו. אף על פי שאין היא פוליטית במובן הצר של המילה, מוסווי מרבה לכתוב על אהבות אסורות בפרץ של תשוקה, תאוה וייאוש. הבלוג שהוא מנהל יורד מדי פעם מהרשת, ולאחר מספר חודשים עולה שוב תחת שם אחר, וחוזר חלילה. בבלוג הזה הכרתי גם את המשוררת פְּרִיבָא שֶׁש־בּוּלוּקִי, שאותה אירח מוסווי באחת מגיחותיו לפני שנעלם שנית.

א"נ

במבוי הסתום הזה / אַחַמַּד שְׁאֵמְלוּ

הם מְרִיחִים אֶת הַבֵּל פִּיךָ לְבִדְק
שְׁמָא אֲמַרְתְּ דְּבָרֵי אֵהֶבָה
הם נוֹבְרִים בְּלִבְךָ לְבִדְק
שְׁמָא מִסְתַּתַּרְתְּ שֵׁם שְׁלֵהֶבֶת

יָמִים מְשָׁנִים הֵם אֵלֶּה, יִפְתִּי

וּמְצִלִּיפִים בְּאֵהֶבָה בְּצַד מַחְסוּמֵי הַדְּרָכִים
צְרִיךְ לְהִסְתִּיר אֶת הָאֵהֶבָה בְּמַרְתֶּף
צְרִיךְ לְהִסְתִּיר אֶת הַתְּשׁוּקָה בְּמַרְתֶּף

וּבְמַבּוּי הַסְּתוּם הַפֶּתֶלֶתֶל וְהַקָּר
הם מְזִינִים אֶת הָאֵשׁ בְּבַעֲרַת מְזֻמּוּרִים וְשִׁירִים
אֵל תְּסַתְּנֵנִי בְּמַחְשָׁבוֹת

יָמִים מְשָׁנִים הֵם אֵלֶּה, יִפְתִּי

זֶה שְׁדוּפֶק עַל הַדֶּלֶת לְעֵת לֵיל

בֹּא כְּדֵי לְהַמִּית אֶת הָאוֹר
צְרִיף לְהַסְתִּיר אֶת הָאוֹר בְּמִרְתֶּף

רְאֵי אֶת הַקְּצָבִים
הַמְּשַׁחֲרִים לְטֶרֶף בְּקֶרֶן הַרְחוֹב
עַם סְפִינִים מְדַמְּמִים
מְנַתְּחִים אֶת הַחַיּוֹכִים מִן הַשְּׁפָתִים
וְאֶת הַשִּׁירִים מִן הַפֶּה
וְצוּלִים קְנָרִיּוֹת
עַל לְהַבֵּה שֶׁל פְּרָחֵי יַסְמִין וְלִילֶךְ
הַשְּׁטָן שְׂכוֹר נֶצְחוֹן
חוֹגֵג בְּמִשְׁתֵּה לְאִידוֹ שֶׁל אֶסוֹנִנו
צְרִיף לְהַסְתִּיר אֶת אֱלֹהִים בְּמִרְתֶּף
יָמִים מְשֻׁנִּים הֵם אֱלֹהֵי יַפְתִּי

פּיוס / אַחַמַּד שְׂאֵמְלוּ

”הִנֵּה הָאוֹקְיָנוֹס:
מְעַמְקִים לְלֹא גְבוּל
מְעוֹף וּמְעַרְבֵלֶת וְגֵאוֹת
מִבְּלֵי דַעַת

הִנֵּה הַהֵר:
יַפְעָה לְלֹא נוֹעַ
נְסִיקוֹת וְשִׁקְיֵעוֹת וְקוֹשִׁיּוֹת עֶרֶף
מִבְּלֵי דַעַת

וְאֵלוֹ אוֹתִי
בְּרֵאתָ אָדָם:
גְּרָגֵר חֶסֶד הוֹד
מְקַבֵּץ צֶמֶר וְגִלְגָּלִי בְּהַמּוֹת

כְּדִי לְפָאֵר אֶת שְׂמֵךְ בְּשִׁפְלוּת הַרוּחַ
לְרַעַד מְאִימַת מוֹרָאָךְ
וּלְהֶאֱחֹז בְּךָ בּוֹדֵד וְאֶבּוּד
כְּדִי שְׂאֵתָהּ
בְּשִׁלְמוֹתֶיךָ תִּהְיֶה

אוֹתִי בְּרֵאתָ אָדָם:
נִכְלָם עִם כָּל מַעֲדָה שֶׁל הַגּוֹף
תּוֹעָה בְּשִׁדּוֹת גִּיהֵנוּם וְנִטְמָן בְּבוֹרוֹת זְהֵמָה
אוֹ שְׂמִיחַ בְּחֻלְקוֹ לְהִיּוֹת עֵבֶדְךָ
וּלְהִלֵּךְ בְּגֵן שְׂאִיִן בּוֹ חֲמֻדָּה
בֵּין פְּרָחִים שֶׁל נֵיר

בֶּן תְּמוּתָהּ בְּרֵאתָ אוֹתִי
וְעַל כֵּן לְעוֹלָם לֹא יִמְצָא לְךָ רַע
לְשֵׁאת אֶת הַבְּרִית
עַד סוֹפָהּ

אֵל תִּתְּפָאֵר
עַל שְׂאֵנִי הוּא נֹזֵר הַבְּרִיאָה:
לֹא בִי תִהְיֶה תִּהְלֶתְךָ”

”אֵל תִּטְעֶה בְּקִרְיָאתְךָ!
אֵינְךָ אוֹקְיָנוֹס,
הַתְּגַלְמוֹת נוֹזְלִית שֶׁל הָאֶפְלָה שְׁבַפְנִים.
אֵינְךָ הַר,
תְּכֻלִּיתָהּ שֶׁל נְקֻשׁוֹת מְאֻבָּנָת.
אָדָם הַנֶּה,
שְׂכוֹר מְנַבְּיעַת הַתְּבוּנָה
שְׂטֵפָה אַחַת מְמֻנָּה
שֶׁלְחָה אוֹתְךָ אֶל חִידוֹת שְׁחָרוֹת.
הַיִּשּׁוֹת

מתפרשת בך,
נעלה מעל גיהנום וגן עדן והרים וגאות,
הלת נוכחותך
חובקת את היקום.

שמך אני –
אל תפרשני לשוא!

הישארי, אמא / נאדר נאדר פור

השארי, אמא, השארי היום בביתך הכבוי,
בחוץ רק שמים הממטירים פרענות.
אל תפתחי לאיש את דלת בית האבלים החפוי,
כי אין ממתין בשער זולת המות, המת או העומד למות.

האדמה לוחטת היום מגשמי הדם, מהבילה,
אבל הלכבות המדמים בקרבינו קפואים.
אל תעצמי עינים לוטשות בצפיה בדלת נעולה,
כי הכאב הזה עוד יעקר גם לבבות ברזל נעולים.

הסירי את מבטך הכלה ממצפות האבן ברחובות,
הוא יהיה למרמס תחת צעדיהם הכבדים.
הרחיקי, אמא, את ברק עיניך מהקירות,
כי להבה שכזאת תתאדה תחת הגשמים.

הגשם משתעשע על הזגוגיות ונוקש,
משב רוח קלילה מצטחק ברחוב החרב,
פי הרחוב נשטף בדם מאגרוף, רמון מתנקש,
ושפתיו נתפרות לשניו מעצמת הכאב.

האדמה לוחטת מגשמי הדמים היום, אמא,
האדמה שכורה ממחול הדמעות והדם,

תִּרְאֵי אֶת הָאֵזֶן הַכְּרוּתָה נִשְׁטֶפֶת, אִמָּא,
עוֹד מִרְדִּימָה עֲצֻמָּה לְצִלְיֵי שִׁיר עֶרֶשׁ שְׁנָדָם.

תִּרְאֵי אֶת הָעֵיִן הַמוּטָלֶת בְּעֶפֶר כְּגוֹזֵל,
עַד אֶתְמוֹל הִיא עוֹד יֹשֶׁבֶה בְּאַרְבַּת עֲצֻמוֹתֶיהָ,
תִּרְאֵי אֶת כַּף הַיָּד שְׁזוּרוּקָה לְצַד גּוּף מְבֹהֵל,
רַק אֶתְמוֹל עוֹד הִיְתָה אֶגְרוּף וְיִכְלָה לְאוֹיְבֶיהָ,

הַסֵּתְכָלִי עַל הַמוּחַ הַמְּגֹאֵל בְּדָם, עַל הַלֵּב וְקָרְעִיו,
שְׁעוֹד פּוֹעֵם תַּחַת הַסְּלִיּוֹת בְּרַפּוֹת,
דְּמָמָה קָרָה מִתִּיזָה אַרְס צֶהָב בְּעוֹרְקָיו,
מִבְּטִיחָה לָהּ כִּי אַחֲרֵי הַמּוֹת – תִּפְצִיעַ חֲרוֹת.

הַשְּׂאֲרִי, אִמָּא! הַשְּׂאֲרִי הַיּוֹם בְּבֵיתְךָ הַכְּבוֹי,
רַק גְּשָׁמִי זֹנְעָה מְחַכֵּים עַל מִפְתָּנֶךָ.
עַד מִתִּי תִנְעֲצִי עֵינַיִם כְּלוֹת בְּשֶׁעַר דְּהוּי?
לֹא תִרְאֵי, לֹא תִרְאֵי עַל סִפּוֹ עוֹד אֶת בְּנֶךָ.

חטא / פרוע' פרוחזאד

חֲטָאֲתִי חֲטָא מְעַנֵּג וְקִטִּיפְתִּי
לְצַד גּוּף שְׁקֵט, נִרְעַד, חוֹלְמָנִי.
לֹא יוֹדַעַת מָה עָלָה בְּדַעְתִּי
שֶׁם בְּעִזּוּבָה הַחֲשׂוּכָה הֵהִיא.

בְּעִזּוּבָה הַדּוֹמָמַת וְשִׁכּוּחַת הָאֵל
צָלְלֹתִי אֶל עֵינָיו מְלֹאוֹת הַסּוּד,
לְבִי הֵלֵם בְּתוֹךְ חֲזִי וְהַשְׁתּוֹלֵל
כְּשֶׁהִיאֹשׁ שְׁבַעֵינָיו הַפְּצִיר בִּי "עוֹד!".

בְּעִזּוּבָה הֵהִיא, שׁוֹמְמַת וְרַחֲוֹקָה,
הַתִּישְׁבְּתִי לְצַדּוֹ לְלֹא מְלִים,

שפתי מְזָגוּ עַל שִׁפְתֵי תְּשׁוּקָה רַכָּה
עֲצוּבָה כְּטֹרֶפֶם שֶׁל אוֹהֲבִים.

לְחִשְׁתִּי לְתוֹךְ אֲזַנְיוּ בְּאַהֲבָה:
רוֹצֵה אוֹתָךְ, שְׁמִטְרִיף לִי אֶת לֵילִי,
אֶת הַחֵיק שָׁבוּ בּוֹעֶרֶת תְּאוּהָ,
רוֹצֵה אוֹתָךְ, אֶהוּב מִשְׁגָּע שְׁלִי!

הַתְּשׁוּקָה שְׁבַעֲיָנִיו שִׁלְחָה בִּי לְהַבּוֹת,
הַשְׂכָּר שֶׁבְּכּוֹסוֹת פְּתָאוּם רְטוּט,
גּוֹפִי הַסְּחָרְחָר, הַמְּבַסֵּם קְלוֹת,
נִרְעַד לְעֲמַת גּוֹפּוֹ הַמְּלַהֲטוּ.

חֲטָאֲתִי חֲטָא מְעַנֵּג וְקִטִּיפְתִּי
בְּחֵיק אִישׁ יוֹקֵד וּמְעַרְסֵל,
חֲטָאֲתִי בְּזוֹעוֹת שְׁעֵטְפוֹ אוֹתִי
בְּבַעֲרָה וּבִטְיָנָה וּבְכִרְזוֹל.

שאלה ללא תשובה / מחמד־רזא עאלי־פיאם

שאל הילד הסקרן,
אמרו לי אנשים: מהי אהבה?
אמרה לו נערה: תחלטה בתעתוע
וסופה בענג ומשובה.

אמרה אמו: האהבה היא סבל,
חבורות כחלות ופצעיים על פך היד.
אמר האב: תתבייש לך, ילד!
תפסיק עם השטיות תכף ומיד!

אמר ההלך: רחוב ללא מוצא.
הקשיש אמר: דרך ארכה ופתלתלה.

בכֹּתֶה הַמּוֹרָה אָמְרָה לוֹ:
מְלָה בֵּת אַרְבַּע אוֹתִיּוֹת. סֵתֶם מְלָה.

אָמְרָה הַמְּאֵהֶבֶת: הִיא לֵוִית חֵן.
שְׂאֵל הַסּוֹחֵר: מָה עֲרֵכָה בְּמִטְבְּעוֹת זָהָב?
הִיחֲפֵן נֶאֱנַח: הָאֵהֶבָה הִיא
לְשֹׁמֵר עַל מִשְׁפַּחְתָּךְ מִחֲרַפְת רָעֵב.

הַמְשׁוֹרֵר אָמַר: הָאֵהֶבָה הִיא רִגֵּשׁ,
כְּמוֹ מָה שֶׁחָשׁ הַפֶּרַח לְפָרֶפֶר.
הַמְּאֵהָב אָמַר: הִיא שׁוֹרְפֶת אֶת כָּל מָה שֵׁיֵשׁ לִי
בַתּוֹךְ סֶבֶל אֵינְסוֹפִי שְׁלֵא נִגְמַר.

הַקְּנֵאִי רָעִם: זֹאת כְּפִירָה בְּאֵלֵהִים!
הוֹסִיף הַשִּׁיח': חֲטָא לְלֵא מִחִילָה!
הַדְּרִשֵׁן אָמַר: זֶה הָעֵדִי לְצִוְאוֹרוֹ שֶׁל הַשֵּׁטֶן!
הַמְּטִיף אָמַר: מְלָה מִבְּטָלֶת וּבִטְלָה.

שׁוֹפֵט הָעִיר אָמַר: הָאֵהֶבָה הִיא
שְׂבָעִים מִכּוֹת מִתַּחַת לְמַגְלָב.
הַשְּׂרִירָן אָמַר הָאֵהֶבָה הִיא
מִחוּל הַקְּרֵב בֵּין הַבְּרוֹזֵל וּבֵין הַלֵּב.

עוֹבֵר אֶרֶץ אָמַר שֶׁכְּמוֹ חֲלִיל הִיא,
נְעִימָתָה טוֹבָה יוֹתֵר מִן הַמְּרַחֵק.
אָמַר חֲבֵרוֹ: הִזְהָרוּ לָכֶם מִפְּנֵיָהּ,
הָאֵהֶבָה הִיא... שׁוֹמֵר נַפְשׁוֹ יִרְחֵק!

וּבְעֲצוּמוֹ שֶׁל הוֹכּוּחַ,
עַת הִלְכָה וְהִתְעַצְמָה הַהִמְלָה,
רְאִיתִי אֶת הַיָּלֵד מְמַלְמֵל לוֹ:
אֲבָל אֲנִי רַק שְׂאֵלִתִי שְׂאֵלָה.

אני קורא בקול את שמך / מהדי מוסווי

אני צועק בקול את שמך, הקשיבי לי כעת!
 חלצי אותי מהתפר שבו אני חצי חי – חצי מת,
 המות האטי שלך בחיקו של בעלך
 וגופי שלי המר, המתיסר מכאבך.
 כל נשיקה שלך היא כעת פסת סיוט,
 ספור שמן ההתחלה דן את עצמו למות.
 בכל רחוב בכיתי עד שהבכי גם הוא בכה,
 אולי בעלך ראה את דמעותי על המדרכה.
 אני הולך ומתנדנד... שכור שנעלם!
 ושדקארט האדיוט יוכיח שאני קים!
 "הייתי" פעם, זה נכון, אולי בעולם אחר,
 כן, הייתי בין מצעיד, הוזה ומחרחר,
 "הייתי", כמו שאת נמלטת איך שהבקר מאיר,
 "הייתי", כמו המכות של האגרוף על הקיר,
 מדבר באריכות על בדידותי עם השטית,
 "אני" ישנו, אבל גם הכאב שלך, שלא מניח.
 משתק כמו נדון למות, כמו אחד שכבר מת
 ואת עומדת בתוך בכיך, כבר צריכה לצאת,
 דמעת אפור כהה שלך על הלחי נמרחה
 מתוך ידיך הרועדות אני מתקין לו ארוחה,
 את נקרעת בין שנינו, התפצלת לשתיים,
 הוטחת כנגד גופי בכוח, כלי דם ושפתיים.
 נשקתי לך, נשקתי לך, נשקתי ממרחק
 כשהוא הכה אותך כל לילה, מוטלת שם כשק,
 מקיאה מתוך הלילה את אלהים וגם אותי,
 את שכורה מהמשקה שלך ואני מבדידותי,
 צריכה לישן בחיק שממנו את בורחת,
 מקרצפת את גופך בכוח במקלחת
 עם דמעות ועם הדם ועם הקול של בעלך
 שמבריח את הצל וקורא לך למטתך,

אֲבָל אַחֲרֵי הַכֹּל נִצְחָנוּ, גַּם אִם נִצְרַב בִּי הָעֶלְבוֹן:
אֵת הָרֵיחַ שְׁלִי אֵת לֹא תִמְחֵי בְּמִים וְסִבּוֹן.
חֲשָׁבֵי עָלַי כְּשֵׁאת מִתְּכֶסֶה בְּזִרְעוֹתַי וּבִשְׂמִיכָה,
עַל הַתֵּינֹק הַהוּא שֶׁהִפְלֵת בְּתוֹךְ הַשְּׂכָחָה,
תִּתְעוֹרְרֵי מִנְחִירוֹתַי אֶל בְּדִידוֹת לַיְלוֹתֶיךָ,
וּבְכִי עָלֵינוּ בְּכִי מֵר, עָלַי וְעָלֶיךָ.
הֲרִגִישִׁי אֶת יָדֵי שְׂנוּבְרוֹת בְּשַׁעְרוֹתֶיךָ,
הֲרִגִישִׁי אוֹתִי עַל הַכֵּר שֶׁסְּפוּג בְּדַמְעוֹתֶיךָ,
הֲרִגִישִׁי אוֹתִי מִפְּרָכֶס בֵּין הַשּׁוֹרוֹת, נְבוֹךְ,
הֲרִגִישִׁי אוֹתִי מִתִּיסָר בְּבִדִידוֹתַי כְּמוֹךְ,
הֲרִגִישִׁי אֶת גּוֹפִי וְנִמְסִי בַחֵם שְׂנוֹדֶךָ מִמְּנוֹ,
הַנִּיחִי לְעוֹלָם לְדַעַת שְׁהַנֶּךְ, הַנִּיחִי לוֹ לְדַעַת שְׁהַנֶּנוּ.

אני מכירה איזו אישה / פְּרִיבָא שְׁשִׁבּוּלוֹקִי

אֲנִי מְכִירָה אִיזוֹ אִשָּׁה,
לְתִשׁוּקוֹתֶיךָ זוּג כְּנָפִים,
אֲבָל הַפַּחַד וְהַבוּשָׁה
הַקְּפִיאוּ לָהּ אֶת הָרִגְלִים.

אֲנִי מְכִירָה אִיזוֹ אִשָּׁה
שֶׁבִפְנֵת בֵּיתָה הַקָּטָה,
בְּמִטְבַּחָהּ, בְּלַחֲשֶׁהּ,
בֵּין הַסִּירִים וְהַמַּחְבֵּת,

מִזְמָמַת שִׁיר גְּעוּעוּע,
מִבְּטָה בּוֹדֵד וְקָר.
אֵת תְּקוּוֹתֶיךָ, בְּלֵב נְגוּעַ,
הִיא טוֹמְנַת בְּמַחַר.

אֲנִי מְכִירָה אִשָּׁה אַחַת
שֶׁאוֹמְרַת שֶׁהִיא מִתְחַרְטֵת

עַל פְּרוּרֵי חֶבֶה מִפַּעַם
וְעַל אֱלֹהֵי שְׁעוּדָה מְלַקֶּטֶת.

וְאִשָּׁה לְעֶצְמָה מִמְלֻמְלָת:
הַבַּיִת הַזֶּה סוֹגֵר עָלַי.
וּמִיָּד נִרְתַּעַת וְשׁוֹאֲלָת:
אֲבַל מָה יִהְיֶה עַל יְלָדַי?

אִשָּׁה אַחַת, הֶרֶת כָּאֵב,
מְעַרְסֶלֶת צַעַר בֵּין יְדֵיהָ,
אִשָּׁה שֶׁנִּשְׁבַּר לָהּ הַלֵּב
וְאִין דֵּי חֶלֶב בְּשִׁדְיָהּ,

אִשָּׁה חִיָּה עִם הָעֵנִי,
בְּתוֹךְ דְּמַעְתָּה נִרְדָּמֶת,
הִיא תוֹקֶה: אַחַת כְּמוֹנִי
עַל אִיזָה חֻטָּא הִיא מְשַׁלֶּמֶת?

אִשָּׁה מִסְתִּירָה פְּצָעֶיהָ,
אִשָּׁה צוֹרֶרֶת אֶת כְּאֵבָהּ
שְׁלֵא יִגִּידוּ עָלֶיהָ אֱלֹהִים:
"הוּ מִסְכְּנָה אֶתְּ, עֵלּוּבָה."

אִשָּׁה אַחַת, בְּתוֹךְ בֵּיתָהּ,
מִתְקַרְבֶּת בְּכָל יוֹם אֶל מוֹתָהּ.